

Ganes de sorpresa (però de veritat)

«En comptes de fer com sempre, sumen, il·lusionen, animen, engresquen i aporten coses diferents»

Ja són ganades de sorprendre's. I ho dic a tomb de les declaracions que va fer ahir el conseller Francesc Homs sobre la intenció del govern català d'exhaurir la legislatura i no convocar eleccions fins al 2016 si no s'arriba a un acord per fer d'unes hipotètiques eleccions avançades alguna cosa més, és a dir, el referèndum que el 9-N no ens van deixar muntar. I dic que ja són ganades de sorprendre's perquè Artur Mas ja ho havia dit. En la conferència del passat 25-N, claríssimament.

Però ja són ganades de sorprendre's, o de sobreactuar fent com que hom se'n sorprèn fent-se l'indignat i tal, davant d'allò que clarament és una típica estratègia negociadora. ¿O és que els mateixos que reclamen accentuar les diferències ideològiques i marcar desacomplexadament les diferències entre partits amb tota la naturalitat del món, com si aquí no passés res, es queixaran per allò que alguns han titllat com una anòmala suspensió de la democràcia i una congelació dels partits (en referència a la proposta Mas de llista unitària i de govern de 18 mesos) i a la vegada reclamaran que ara els partits es comportin asèpticament i com si d'oenagés es tractés? ¿Els partits han de fer de partits i actuar com sempre amb els esquemes de sempre en unes eleccions anticipades, però no poden actuar així en les negociacions prèvies que ens duguin a aquest escenari o a un altre? Com es menja, això?

Entenc les declaracions d'Homs en la línia clàssica de les negociacions polítiques, on els diferents actors miren de posar pressió sobre l'interlocutor, per legítimament mirar de guanyar força en el pols que lliuren amb l'altre. Va de farol? És un pols, no té més. I CiU, que és al Govern, fa força amb un d'aquells plusos que té. I Esquerra, també legítimament, fa força amb els seus propis asos, a tomb del suport o no als pressupostos, per exemple. I no cal dramatitzar, si no és que dur-se les mans al cap no és un instint sinó part de l'estratègia d'uns o altres, que llavors sí, facin com vulguin i endavant amb la comèdia, que per a això hi és i forma part consubstancial de moments polítics com el present.

Amb tot, un advertiment: si ja en tenen prou, d'aquestes històries tan poc estètiques i tan poc edificants, rumiïn ni que sigui un minut sobre les virtuts (que igual alguna en té) d'una llista unitària o d'ampli espectre o diguin-li com vulguin però que ja ens entenem que vol dir amb CiU, ERC i un munt de gent i entitats de la societat civil. Potser, d'assolir-se, ens estalviem aquest típic i avorrit pim-pam-pum durant una temporada maca, com a mínim entre aquests actors centrals de la nostra política. I potser, ai las!, en comptes de fer com sempre, sumen, il·lusionen, animen, engresquen i aporten coses diferents ara que tan cansats diem que estem d'allò que ens sona al de sempre, com les declaracions de manual que va fer ahir Homs o com certes reaccions histèriques a les seves paraules. Jo, una cosa diferent a això, sí que tinc ganades que em sorprengui. Però de veritat, eh?